

האי גט אחר גט הוא. בתמיהה וכי זהו גט אחר גט דקמני רש"א וחכמים אומרים יש גט אחר כו' ומפרש כיצד עשה מאמר כו' דהיינו גט אחר מאמר: **כדאמרן.** כדאמרן דלעיל כיצד אר"ג כו' ובתמיהה לא פירש: **הואיל דאמר מר.** צפרק ד' אחין (לעיל דף כט): **והפניא לוקה.** ואין מלקות ארבעים אלא על דברי תורה אלא דלאורייתא היא והיינו מלקות קנה. וקמשי האי לוקה לאו מלקות ארבעים הוא אלא מכת מדרות מכת רידו מדרבנן שנהא קלות ראש בעלמא ולעולם קנה: **דרב מגידי.** מכת מדרות: **אמאן דמקדש צביאה.** משום פריעותא: **ואמאן דמקדש צוקא.** אפילו בכספא דמנהג זילות ופריעות היא: **דמספקר.** לשון מוספא משמע פניו להתריס עם שליח צ"ד: **מידם הוה דיימא חמיה מיניה.**

הגהות הב"ח

(א) גמ' כ"ל מצות התרו: (ב) שם פשיטא קדי"א הואיל דאמר מר: (ג) רש"י ל"ה הכא וכו' מביע לן הכא חי מהני: (ד) ד"ה הכי וכו' נטמ לה משכנסה:

תוספות ישינים

ועל דמזכיר שליח דרבנן. לאו שליחא ממש אלא צורכא מרבנן ולא מנער דוקא אלא מתוקף מרבנן צעורה יוספין (קידושין) כ"ה ג"כ רבי יהודה דקרי"א ליה הוה גברא (יהודה) כ"ח שופקאל:

מוסף רש"י

וחלה עליו זיקת ארוסין ונשואין. על שאר שם ואם נה שליחא לאו מאמר בלא חופה לא קנה (יעיר כ"ב). מכת מדרות. רד"י (שבת ט) ריבוי בתוכה של יבנה יבנה וכן הוה קלפא אלא עד שיקבל עליו (חולין קס"א). ומאן דמבטל גיטא. השולח גט לאשתו והגיע בשליח ואמר לו גט שנתייבש לך בטל הוא, דלמא לא ידעי ליה איש דבעלמא קודם שיבא ליה ותמא יתנו השליח בעלמא ותנשא לו (קדושין י"ב). ומאן דמסר מודעא אגישא בגון כגון התעשה צינורא דמזליא לטו על צנייה (שם). ומאן דפקיד שליחא דרבנן. שומעין לדין מפני דהיינו וחי קס עליו ומכא (שם). ועל החתא דדאיר בבי חמוהי. שמה יוכל כהן שחטת חתומה אהבת את חמיה, דאמר מר (פסחים ק"ג). היו זכיר בלשמה ממנהה הרשון (קדושין שם). מידם היה דיים מחמתיה. חסדיה ממנו, לשון (קטות כ). דומה ונת דומה (שם) לשון דומה דיים לעש (נדה טו). ואי לית לה מראשון. לית ליה נכסיו (יעיר ל"ט). אפילו לא נתגרשה אלא מאישה. דאמר לה הכי את מגורשת ממני ואי את מותרת לכל אדם (גיטין כ"ג). כגון שכתב לה גט ואמר לה הכי את מגורשת ממני ואי את מותרת לכל אדם, שלא נתגרשה וזו לגמרי אלא מאישה נפרדה, לא יקחו. אט מת והתורה ליעשא (לקטו כד).

רבן גמליאל פרק חמישי יבמות

גב.

אם בע"ז ועשה מאמר פשיטא דהא קניה בביאה. הא לא פריך פשיטא דקניה צביאה לחודה דמהא לא הוה משני מידי אלא הכי פריך פשיטא שמאמר אחר צביאה אינו מגרע ואם צביאה לחוד קנה בשביל מאמר שאחריו לא גרע ומשני אימא אם בעל בלא מאמר קנה דס"ד לא קני אלא אם כן עושה כמלכותה מקדש ואחר כך צועלה וממתינתן לתנן צריש קידושין (דף ג). היצמה נקנית צביאה לא שמעינן ליה דלמא היינו מדאורייתא וכן הא דתנן הכא צמתני' (לעיל כ): הצעילה צומן שהיא צמחילה אין אחריה כלום דלמא נמי היינו משום דמדאורייתא קני ופריך והתניא לוקה וידע שפיר דמדרבנן לוקה אלא דס"ד ללוקה מדרבנן משום דעשאוהו חכמים כפוגע צאשת את מ"מ קאמר הכא מלוה וא"כ מדרבנן לא קני לה בלא מאמר ומשני מכת מדרות מדרבנן ומשום פריעותא צעלמא כדכ"ב:

דמבטל גיטא.

דמבטל גיטא. אע"ג דרב משמע דסביחא ליה צריש השולח (גיטין דף לג): דציטלו אינו מצוטל י כר"ג ג"ז הא דאמר רב יוסף יחזי אגן מ"מ קאמר הכא דלקי משום דמזליא לעו על הגט: **דמסר מודעא אגישא.** אפילו היה מצטל כל מודעי מ"מ היה מלקה אותו משום דמזליא לעו על הגט דאיכא דשמע צמודעא ולא שמע צביטול:

דמתפקר בשליח דבי דינא.

כך גירס' וצונטרס ויש ספרים שכתבו בהן מאן דלמעט שליחא דרבנן וכן כתוב בכל הספרים צפ"ק דקידושין (דף י"ב): ומיהו גס שם פ"י צונטרס שליחא דרבנן שליח צ"ד ונראה דככל שליחא דרבנן יש ללקות אע"ג דלא הוי שליח צ"ד כדאשכחן צפ" עשרה יוספין (קדושין ע). דשמתיה רב יהודה ליהוא (י) טבחא דלעיר שלוחו ואע"ג דשמתא חמור מנגדא כדמוכח צמקוס שנהגו (פסחים דף נ"ג). שמה החמיר עליו משום שציה את רב יהודה עצמו: **דמקדש בביאה.** אר"ת דלפ"י צבימה דלר"י צביאה דפריעותא הוא שעושה תמלת קנינו צביאה: **דקדרי בבית חמיו.** אגן סמנין אנהדעה דלמרי צבולה לא מנגיד רב אלא אמאן דמקדש צביאה דנשל סופרים הלך אחר המיקל: **ע"ז הנייר או ע"ז החרס.** אר"ת כר' אליעזר אמאי דלרבי מאיר דאמר עדי חתימה כרמי לא מהני דדבר שיכול להזדייק הוא דצטטר קידושין נמי צעי ר' מאיר עדי חתימה כדמוכח צפ"צ דקידושין (דף מ"ח). וצפ"ק דקידושין (דף ט. ד"ה כתב) פירשתי: **שאיין בו שוה פרוטה.** פירוש ואינה מתקדשת משום כסף מקודשת מטעם שטר גזי שדי מכורה לך צפרק קמא דקידושין (דף ט. ושם) שהמוכר נותן שטר תימה

האי גט אחר גט הוא אמר רב יהודה הכי קאמר גט אחר הגט ומאמר אחר מאמר כדאמרן יבם אחד ויבמה אחת כיצד (ה) התרתן עשה מאמר ביבמתו ונתן לה גט צריכה הימנו חליצה: עשה מאמר ובעל הרי זו כמצותה: לימא מסייע ליה לרב הונא דאמר רב הונא "מצות יבמה מקדש ואח"כ בוועל אימא אף זה כמצותה פשיטא סד"א (י) כיון דאמר מר (ה) העושה מאמר ביבמתו פרהה הימנו זיקת יבמין וחלה עליו זיקת ארוסין ונשואין אימא לאו מצוה קעביד קמ"ל גופא אמר רב הונא מצות יבמין מקדש ואחר כך בוועל ואם בעל ועשה מאמר קנה אם בעל ועשה מאמר פשיטא דהא קניה בביאה אלא אימא צ"אם בעל בלא מאמר קנה והתניא לוקה (ז) מכת מדרות צמדרבנן (ח) דרב מגידי דמאן דמקדש בביאה הומאן דמקדש בשוקא הומאן דמקדש בלא שדוכי הומאן דמבטל גיטא הומאן דמסר מודעא אגישא הומאן דפקיד שליחא דרבנן הומאן דשדי שמתא דרבנן עליה תלתין יומין ולא אתי לבי דינא ותבע לשמתיה יועל חתנא דדאיר בבי חמוהי דדאיר אין דחליף לא והא ההוא דחליף אבבא דבי חמוהי ונגדיה רב ששתי ההוא מידם היה דיים מחמתיה נהרדעי אמרי בכולהו לא מנגיד רב אלא למקדש בביאה ובלא שדוכי ואיכא דאמרי אפילו בשדוכי נמו משום פריעותא ת"ר צביצד מאמר נתן לה כסף או שוה כסף ובשטר כיצד בשטר כיצד כדאמרן (ז) יכתב לה על הנייר או על החרס אע"פ שאין בו שוה פרוטה הרי את מקודשת לי אמר אביי ה"ק בשטר כתובת יבמין כיצד כתב לה אנא פלוני בר פלוני קבילות ית פלונית יבמתי עלי לזון ולפרנסה כראוי (ז) ובלבד שתהא כתובתה על נכסי בעלה הראשון (י) ואי לית לה מראשון תקינו לה רבנן משני כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה בעא מיניה אביי מרבה נתן לה גט ואמר הרי את מגורשת הימני ואי את מותרת לכל אדם מהו גט יבמה דרבנן הוא גט דמהני באשת איש מהני ביבמה גט דלא מהני באשת איש בגיטא א"ל חיישינן דלמא אתי לאחלופי

עין משפט נר מצוה

כב א ב ג מיי פ"א מהל' יבוס ה"א ופ"ב הלכה א ב כ סג עשין נה טוש"ע אה"ע סימן קסו סעיף ב: **בב ד ה ו מיי פ"ג מהל' אישות הלכה כא כב** ופ"ב מהל' אסורי ביאה הלכה יד סג עשין מה טוש"ע שם סי' קמא סעיף ד: **בד ז ח ט מיי פ"ו מהל' גירושין הלכה כו סג עש טוש"ע שם סי' קמא סעיף ט:** **בה ט מיי פ"ה מהל' סנהדרין הלכה ה סג עשין לחין דח טוש"ע ח"מ סי' מ סעיף ה:** **בו י מיי פ"ה מהל' טוען ועשן הלכה ה טוש"ע שם סי' פו ס"ט:** **בז כ מיי פ"ה מהל' אסורי ביאה הלכה טו סג עשין לחין קפי:** **בח ל מיי פ"ב מהל' אסורי ביאה הל' י:**

כב מ מיי פ"ב מהלכות יבוס הלכה א סג עשין נה טוש"ע אה"ע סי' ל ג מיי פ"ג מהלכות אישות הלכה ג סג עשין מה טוש"ע שם סימן ל"א סעיף א ב: **ל"א מיי פ"ד מהלכות יבוס הלכה לב:** **לב ע מיי פ"ה שם הלכה א סג עשין נה נב טוש"ע שם סי' קע סעיף א:**

תורה אור השלם

1. אשה וזה וְתִקְלָהּ לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גֵרִישָׁה מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ פ"י דר"ש הוא לאלהיו: ויקרא כא ז

תוס' חד מקמאי

בבא מניה אביי מר' נתן לה גט ואמר לה הרי את מגורשת ממני ואי את מותרת לכל אדם מהו גט מדרבנן הוא (גט) דמהני בא"א מהני ביבמה גט דלא מהני בא"א לא מהני ביבמה או דלמא אתי לאחלופי בגיטא מעליא ולא איפשיטא: תניא ואשה גרושה מאישה אפילו לא נתגרשה אלא מאישה פסולה לכהונה גט לארדוסי' לכשאכנסה וזהו ריח הגט שפוסל בכהונה אמר רמי בר חמא הרי שאמר לבלבד כתוב גט לארדוסי' לכשאכנסה וזהו ריח הגט שפוסל בארדוסי' גט מפני שברדו לגרשה. לאשה דעלמא אינו גט ובפ' כל הגט אמרין אמר לבלבד כתוב גט לארדוסי' לכשאכנסה אגרשנה אינו גט מפני תקנת ולי שמה אגרשנה ה"ז גט מפני ואמר גיטה קודם לבנה התם כגון דכתב בו זמן מהשתא דאיכא משום תקנת ולי הכא דכתב זמן דשעת גירושין דליכא תקנת ולי. אי"נ הכא מדאורייתא קא' ה"ז גט א"נ כגון שנתגרשה דק"ל אין מגרשין בטן גזרה

תקנת ולי. אי"נ הכא מדאורייתא קא' ה"ז גט א"נ כגון שנתגרשה דק"ל אין מגרשין בטן גזרה

והרי זה גיט^(א) [דקאמר היינו] לגרש צו למתלה והיה דלג הגט שכתב זמן דקודם יושאין וגרע טפי מגט ישן דגט ישן ליכא אלא ייחוד בעלמא לך אס נתגרשה צו תנשא למתלה אצל התם דכנסה ואיכא דלא ציאה אינו גט כלל^(א): **וְלֹא־אִשָּׁה בְעֵלְמָא אִין גַּבּ.** ואפילו כחזו צו זמן דלאחר נשואים כיון דאין צידו לגרשה בשעה שעשאו שליח ונראה לר"י היינו דוקא למ"ד אין אדם מקנה דבר שלא צא לעולם אצל למאן דלאחר אדם מקנה הוא גט צידו לגרשה כמו בשחרור דמהני לוקח עבד על מנת לשחררו וכתב לו לכשאפקך יהי עמך קניו לך מעכשיו כדאמר בהאשה רבה (דקמך דג: ו) וצידושין צפרק האומר (ק"ג סג.) וגט שחרור וגט אשה שוים לכל דבר דהא ילפינן לה לה מנאשה: **לִיבְמַתּוּ מַהוּ.** אין לפרש דמיציעא ליה אס גירשה בגט זה לאחר שיבמה יצומין גמורין אי הו גט אי לא דפשיטא דאין ניתרת בגט זה לשוק דהא צהיה שעמא לא היה צידו לגרשה ולהמירה לשוק על ידי גט זה והיא קאמר נמי או דלמא כיון דלא עבד צה מאמר לא אי צלל מאמר לא מהני צה דהא מאמר נמי לא מהני להמגרש אחר שתייצב דמאמר לא הו אלא מדרבנן ואמר ר"י דלפוסלה מכהונה מיציעא ליה אי חשיב ריח הגט דפסיל לכהונה אי לא^(ב) וריצ"ס הגיה צפירושיו דמיציעא ליה אי כתבו קודם מאמר ועשה מואמר וגירש צו מהו שפיקע את מאמר: **אִין דְלִמָּא הָאִי לְחֹדֵינָא קָאִי בּוּ.** פירש צקונטרס ואי כתב גט למאמר ולא לויקמו אסורה לו ומותרת לאחיו דמאמר דעבד ליה שקליה ופשה ליה זיקה כמעיקרא ולר"י נראה דלישנא דלאמר רבא הותרה אפילו ליה ואסן כן הכא נמי שריא לדדיה וללישנא דהיא אסורה דמיתלפא צבעלת הגט הכא אסורה אפי' לאחיו דהא צבעלת הגט אסורה על כל האחין והא דשרי רבא לרתה צנתן גט למאמר משום דבאות משני צמים הן ואפילו היה נותן גט גם לויקמו היתה לרתה ומותרת: **בְּעוֹדֵר בְּנֻכְסֵי הַגֵּר.** ר"י דמיידי

ולאשה צעלמא. וכנסה וגירשה צו אינו גט הואיל שכנסת לא היה ראוי לגירושין: **לִיבְמַתּוּ מַהוּ.** כתבו קודם שכנסה וכשכנסה נתנו לה מהו שמתגרש צו: **כַּסָּב גַּט לְוִיקָמוּ וְלֹא לְמֵאֲמָרוּ וְלֹא לְוִיקָמוּ.** והוא עשה צה מאמר תחלה מהו שתיפסל עליו בכך: **מֵאֲמָר עֵילוּ וְזִיקָה רַמִּי.** כשעשה מאמר נדבק עם הזיקה וימוסף עליה ואין גט מועיל לזה צלל זה וכיון שכנסת צתון הגט שלא עשאו אלא לאחד מהן הוה ליה מגרש חלי אשה ולא כלום היא ומותרת לו: **או דלמא האי לְחֹדֵינָא קָאִי וְהָאִי לְחֹדֵינָא קָאִי.** ומהני והיכא דכתב לויקמו ולא למאמר אסורה עליו ועל אחיו דפקע זיקה וקמה צלל יצנה ואי כתב למאמר ולא לויקמו אסורה לו ומותרת לאחיו דמאמר דעבד שקליה ופשה ליה זיקה כמעיקרא: **נָסַן גַּט לְמֵאֲמָרוּ.** ולא לויקמו. צארצעה אחין (לעיל ג:). גבי זיקת צ' צ' יצמין ג' אחין שואלין ג' נכריות ומת אחד מהן ועשה צה השני מאמר ומת הרי אלו מולגות כו' וקאמר (ה) רבא עלה נתן גט למאמר ואח"כ מת הותרה אשתו הראשונה שהיא לרתה לאחיו השני דלי לאו צה הוה אסורה עליו משום זיקת שני יצמין. אלמא האי לחודיה קאי מדאחיו גט לאשתכריי לרתה לאחיו השני והוא הדין דהיא גופה נמי שריא לאחיו אלא דמיתלפא צבעלת גט גמור לויקמו דמקמי מאמר או לויקמו ומאמר והכי אמרינן צארצעה אחין [שס:]: **זו דברי רבי עקיבא.** אהלן ועשה צה מאמר קאי דקמיני לא תפיס מאמר: **אחר שילוח.** כלומר מדמכזב אשר שלחה קרא יתירא דלא לריך הכי קאמר יש לך משלש שאסור להחזיר אחר שילוח אפילו לא נישאת ואינו זו יצמה וכיון דצללו קאי היכי מהני צה מו מאמר: **אימתי.** צו אחר חלילה תפיסת קידושין: **במשקדשה לשום אישות.** בקידושין גמורים ולא במאמר יצמין דולאי קדושין תופסין צמידי לאחין: **אצל קדשה לשום יצמות.** אינן קידושין שהי אין כאלו צד ייצוס והו לכו קידושי טעות: **עוודר.** חופר וכסבור שלו הן שהיה קרקע הגר סמוך לקרקעו ונתן הגר ואין לו צקרקע הגר וכסבור שזה קרקע שלו ולא נתכוון להחזיק דלא קני. והאי נמי סבור שקידושי יצמה תופסין צה ולא נתכוון לקנות אלא מנכ ייצומי אחיו והא פקעו להו: **הסס לא קמיכוין למיקני.** דהא סבור שלו הן: **הכא מכוין למיקני.** מ"מ: **הא לא דמיא כו'.** אציי הוא דקאש ואיל: **וכסבור של גר אחר הוא.** ומתכוון לקנות מכל מקום. והאי נמי קסבר לקנות מנכ אחיו ואינו קונה אלא מכחו ומ"מ קנין הוא: **מאמר עילוי ויקה רמי.** מאמר דמקניו רצנן לכל היצמין לא תקון אלא היכא דקיימא זיקה ואתא מאמר למימר הכי דלחמיה חלילה מפקעה לויקה: **האי לחודיה קאי כו'.** ולא מהני זיקה למאמר הילכך השתא כמעיקרא מעיקרא אילו אמר לה התקדשי עילוי ויקה קאי רמי ואתאי חלילה אפקעתה לויקה ורבנן שהי האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי מעיקרא אילו אמר לה התקדשי לי במאמר יבמין מי לא מהני השתא נמי מהני רבא אמר אי דאמר לה במאמר יבמין כולי עלמא לא פליגי דמהניא והכא במאי עסקינן כגון דאמר לה התקדשי לי בויקת יבמין רבי סבר יש

(א) לעיל ג: (ב) לעיל ז: (ג) לעיל ז: (ד) רש"י, (ה) ויע"ע מוס' צ"ב קל"ה: ד"ה כ"ג.

תורה אור השלם

1. לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה לחיות לו לאשה אחרי אשר תקפאה פי תועבה הוא לפניו ואלא תהייה את הארץ אשר יאליד נתן לך בחלה: דברים כד ד

גליון הש"ס

גב' ליבבתו מהו. עין מיר דף י"ב ע"ה מדיה מנאי טעמא:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה נתן גט וכו' וקאמר רבא. י"ב דף ג' ע"ה: (ב) תוס' ד"ה אי אכר וכו' בויקת יצמין כ"ל: ומימא מאמר נתקח:

מוסף רש"י

נתן גט למאמר הותרה צרתה. שאס נתן זה העושה מאמר גט למאמר ולא לויקמו ואמר ק' ממ, הותרה אשתו הראשונה שהיא לרתה להמיים לשליש, דמאמר דעבד שקליה ולא צדו מיהו, והשתא לא אחי למימר בשמי יצמות מנית אחד חלה חללה וחדל מייבמה, דהכא לאו מנית אחד מימיו (דעיל ג:).

תוס' חדר מקבאי

שמו יאמר גישה קודם לבנה. ומודים שאם נתגרשה תנשא לבתולה: בעי רמי בר חמא ליבמתו מהו כיון דאגריה גביה באורחתו דמיא או דלמא כיון דלא עבד בה מאמר לא תיקו: ואי כתב גט לויקמו ולא למאמר למאמר ולא לויקמו מהני דק"ל כרבא דאמר נתן גט למאמר הותרה צרתה. גיבא איהו החולץ ליבמתו וחוה וקדשה רבי אומר אם קדשה לשום אישות צריכה הימנו גט לשום יבמות אינה צריכה הימנו גט מ"ש דרבי אמר רב יוסף עשאה בעוודר בנכסי הגר וסבור שלו הן דלא קני א"ל אביי מי דמי החם לא מכוין למקני הכא מכוין למקני הא לא דמי אלא לעודר בנכסי הגר [וה] וכסבור של גר אמר אביי הוה דקני. אלא אמר אביי ה"ב"ע כגון דא"ל התקדשי לי במאמר יבמין פירוש מעיקרא הוה קס"ד כגון שא"ל בשעת קידושין לשום יבמות והשתא שני אביי כגון שאמר במאמר יבמין א"י מעיקרא קס"ד שקדשה סתם ומסתמיה לשום יבמות קדשה. והראב"ד פירש דמיקני דהוה דרמי לא לעודר בנכסי הגר הוא קס"ד כגון קאמר פלונית שיהיה יבמתי התקדשי לי והשתא שני אביי כגון דא"ל התקדשי במאמר יבמין וס"ל לרבנן האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי מעיקרא אי א"ל התקדשי לי במאמר מי לא מהני השתא נמי מהני וכיון דק"ל כרבא דאמר נתן גט למאמר הותרה צרתה אלמא הלכתא כרבנן והיינו דאמר רבא אי דא"ל במאמר יבמין דכ"ע לא פליגי דרבא לטעמיה דאמר הותרה צרתה אלא הכא במ"ע כגון דא"ל התקדשי לי בויקת יבמין. ר' סבר יש זיקה אתאי אפקעיה

דמיציעא ליה אס גירשה בגט זה לאחר שיבמה יצומין גמורין אי הו גט אי לא דפשיטא דאין ניתרת בגט זה לשוק דהא צהיה שעמא לא היה צידו לגרשה ולהמירה לשוק על ידי גט זה והיא קאמר נמי או דלמא כיון דלא עבד צה מאמר לא אי צלל מאמר לא מהני צה דהא מאמר נמי לא מהני להמגרש אחר שתייצב דמאמר לא הו אלא מדרבנן ואמר ר"י דלפוסלה מכהונה מיציעא ליה אי חשיב ריח הגט דפסיל לכהונה אי לא^(ב) וריצ"ס הגיה צפירושיו דמיציעא ליה אי כתבו קודם מאמר ועשה מואמר וגירש צו מהו שפיקע את מאמר: **אִין דְלִמָּא הָאִי לְחֹדֵינָא קָאִי בּוּ.** פירש צקונטרס ואי כתב גט למאמר ולא לויקמו אסורה לו ומותרת לאחיו דמאמר דעבד ליה שקליה ופשה ליה זיקה כמעיקרא ולר"י נראה דלישנא דלאמר רבא הותרה אפילו ליה ואסן כן הכא נמי שריא לדדיה וללישנא דהיא אסורה דמיתלפא צבעלת הגט הכא אסורה אפי' לאחיו דהא צבעלת הגט אסורה על כל האחין והא דשרי רבא לרתה צנתן גט למאמר משום דבאות משני צמים הן ואפילו היה נותן גט גם לויקמו היתה לרתה ומותרת: **בְּעוֹדֵר בְּנֻכְסֵי הַגֵּר.** ר"י דמיידי קא מבכוין למיקני הכא קא מבכוין למיקני הא לא דמיא אלא לעודר בנכסי גר זה וכסבור של גר אחר הוא דקני אלא אמר אביי הכא במאי עסקינן כגון דאמר לה התקדשי לי במאמר יבמין רבי סבר מאמר עילוי ויקה קאי רמי ואתאי חלילה אפקעתה לויקה ורבנן שהי האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי מעיקרא אילו אמר לה התקדשי לי במאמר יבמין מי לא מהני השתא נמי מהני רבא אמר אי דאמר לה במאמר יבמין כולי עלמא לא פליגי דמהניא והכא במאי עסקינן כגון דאמר לה התקדשי לי בויקת יבמין רבי סבר יש

ולאשה צעלמא. וכנסה וגירשה צו אינו גט הואיל שכנסת לא היה ראוי לגירושין: **לִיבְמַתּוּ מַהוּ.** כתבו קודם שכנסה וכשכנסה נתנו לה מהו שמתגרש צו: **כַּסָּב גַּט לְוִיקָמוּ וְלֹא לְמֵאֲמָרוּ וְלֹא לְוִיקָמוּ.** והוא עשה צה מאמר תחלה מהו שתיפסל עליו בכך: **מֵאֲמָר עֵילוּ וְזִיקָה רַמִּי.** כשעשה מאמר נדבק עם הזיקה וימוסף עליה ואין גט מועיל לזה צלל זה וכיון שכנסת צתון הגט שלא עשאו אלא לאחד מהן הוה ליה מגרש חלי אשה ולא כלום היא ומותרת לו: **או דלמא האי לְחֹדֵינָא קָאִי וְהָאִי לְחֹדֵינָא קָאִי.** ומהני והיכא דכתב לויקמו ולא למאמר אסורה עליו ועל אחיו דפקע זיקה וקמה צלל יצנה ואי כתב למאמר ולא לויקמו אסורה לו ומותרת לאחיו דמאמר דעבד שקליה ופשה ליה זיקה כמעיקרא: **נָסַן גַּט לְמֵאֲמָרוּ.** ולא לויקמו. צארצעה אחין (לעיל ג:). גבי זיקת צ' צ' יצמין ג' אחין שואלין ג' נכריות ומת אחד מהן ועשה צה השני מאמר ומת הרי אלו מולגות כו' וקאמר (ה) רבא עלה נתן גט למאמר ואח"כ מת הותרה אשתו הראשונה שהיא לרתה לאחיו השני דלי לאו צה הוה אסורה עליו משום זיקת שני יצמין. אלמא האי לחודיה קאי מדאחיו גט לאשתכריי לרתה לאחיו השני והוא הדין דהיא גופה נמי שריא לאחיו אלא דמיתלפא צבעלת גט גמור לויקמו דמקמי מאמר או לויקמו ומאמר והכי אמרינן צארצעה אחין [שס:]: **זו דברי רבי עקיבא.** אהלן ועשה צה מאמר קאי דקמיני לא תפיס מאמר: **אחר שילוח.** כלומר מדמכזב אשר שלחה קרא יתירא דלא לריך הכי קאמר יש לך משלש שאסור להחזיר אחר שילוח אפילו לא נישאת ואינו זו יצמה וכיון דצללו קאי היכי מהני צה מו מאמר: **אימתי.** צו אחר חלילה תפיסת קידושין: **במשקדשה לשום אישות.** בקידושין גמורים ולא במאמר יצמין דולאי קדושין תופסין צמידי לאחין: **אצל קדשה לשום יצמות.** אינן קידושין שהי אין כאלו צד ייצוס והו לכו קידושי טעות: **עוודר.** חופר וכסבור שלו הן שהיה קרקע הגר סמוך לקרקעו ונתן הגר ואין לו צקרקע הגר וכסבור שזה קרקע שלו ולא נתכוון להחזיק דלא קני. והאי נמי סבור שקידושי יצמה תופסין צה ולא נתכוון לקנות אלא מנכ ייצומי אחיו והא פקעו להו: **הסס לא קמיכוין למיקני.** דהא סבור שלו הן: **הכא מכוין למיקני.** מ"מ: **הא לא דמיא כו'.** אציי הוא דקאש ואיל: **וכסבור של גר אחר הוא.** ומתכוון לקנות מכל מקום. והאי נמי קסבר לקנות מנכ אחיו ואינו קונה אלא מכחו ומ"מ קנין הוא: **מאמר עילוי ויקה רמי.** מאמר דמקניו רצנן לכל היצמין לא תקון אלא היכא דקיימא זיקה ואתא מאמר למימר הכי דלחמיה חלילה מפקעה לויקה: **האי לחודיה קאי כו'.** ולא מהני זיקה למאמר הילכך השתא כמעיקרא מעיקרא אילו אמר לה התקדשי עילוי ויקה קאי רמי ואתאי חלילה אפקעתה לויקה ורבנן שהי האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי מעיקרא אילו אמר לה התקדשי לי במאמר יבמין מי לא מהני השתא נמי מהני רבא אמר אי דאמר לה במאמר יבמין כולי עלמא לא פליגי דמהניא והכא במאי עסקינן כגון דאמר לה התקדשי לי בויקת יבמין רבי סבר יש

(א) לעיל ג: (ב) לעיל ז: (ג) לעיל ז: (ד) רש"י, (ה) ויע"ע מוס' צ"ב קל"ה: ד"ה כ"ג.

שקדשה סתם ומסתמיה לשום יבמות קדשה. והראב"ד פירש דמיקני דהוה דרמי לא לעודר בנכסי הגר הוא קס"ד כגון קאמר פלונית שיהיה יבמתי התקדשי לי והשתא שני אביי כגון דא"ל התקדשי במאמר יבמין וס"ל לרבנן האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי מעיקרא אי א"ל התקדשי לי במאמר מי לא מהני השתא נמי מהני וכיון דק"ל כרבא דאמר נתן גט למאמר הותרה צרתה אלמא הלכתא כרבנן והיינו דאמר רבא אי דא"ל במאמר יבמין דכ"ע לא פליגי דרבא לטעמיה דאמר הותרה צרתה אלא הכא במ"ע כגון דא"ל התקדשי לי בויקת יבמין. ר' סבר יש זיקה אתאי אפקעיה

(א) לעיל ג: (ב) לעיל ז: (ג) לעיל ז: (ד) רש"י, (ה) ויע"ע מוס' צ"ב קל"ה: ד"ה כ"ג.

שקדשה סתם ומסתמיה לשום יבמות קדשה. והראב"ד פירש דמיקני דהוה דרמי לא לעודר בנכסי הגר הוא קס"ד כגון קאמר פלונית שיהיה יבמתי התקדשי לי והשתא שני אביי כגון דא"ל התקדשי במאמר יבמין וס"ל לרבנן האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי מעיקרא אי א"ל התקדשי לי במאמר מי לא מהני השתא נמי מהני וכיון דק"ל כרבא דאמר נתן גט למאמר הותרה צרתה אלמא הלכתא כרבנן והיינו דאמר רבא אי דא"ל במאמר יבמין דכ"ע לא פליגי דרבא לטעמיה דאמר הותרה צרתה אלא הכא במ"ע כגון דא"ל התקדשי לי בויקת יבמין. ר' סבר יש זיקה אתאי אפקעיה

(א) לעיל ג: (ב) לעיל ז: (ג) לעיל ז: (ד) רש"י, (ה) ויע"ע מוס' צ"ב קל"ה: ד"ה כ"ג.

שקדשה סתם ומסתמיה לשום יבמות קדשה. והראב"ד פירש דמיקני דהוה דרמי לא לעודר בנכסי הגר הוא קס"ד כגון קאמר פלונית שיהיה יבמתי התקדשי לי והשתא שני אביי כגון דא"ל התקדשי במאמר יבמין וס"ל לרבנן האי לחודיה קאי והאי לחודיה קאי מעיקרא אי א"ל התקדשי לי במאמר מי לא מהני השתא נמי מהני וכיון דק"ל כרבא דאמר נתן גט למאמר הותרה צרתה אלמא הלכתא כרבנן והיינו דאמר רבא אי דא"ל במאמר יבמין דכ"ע לא פליגי דרבא לטעמיה דאמר הותרה צרתה אלא הכא במ"ע כגון דא"ל התקדשי לי בויקת יבמין. ר' סבר יש זיקה אתאי אפקעיה